

noget af det Første, der sker i denne Sal og under de nuværende Forhold rimeligvis vilde kunne været tilsendt paa en Dag, vilde Forelæggelsen af den provisoriske Finantslov fra Regeringens Side maaske kunne have fundet Sted i Morgen eller i Overmorgen.

Sagb. Jeg skal ganske slutte mig til, hvad den sidste ærede Taler udtalte, og at jeg har havt ganske Ret i min Opfattelse af den høitærede Conseilspræsidents Ord, til jeg en Stadfæstelse paa, idet jeg, den Gang den ærede Formand nedlagde sin Protest imod den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser, tillod mig at henvende mig direkte til denne for at faae stadfæstet, om min Opfattelse af hans Ord var rigtig. Hans Udtalelse gik da netop ud paa det, som den ærede sidste Taler hentydede til, idet han oplæste Bestemmelserne i Grundlovens § 25 angaaende foreløbige Loves Forelæggelse uden at fremkomme med nogen personlig Udtalelse om, hvorledes han vilde anvende dem, og det Samme gjorde han med Hensyn til § 44. Efterat den høitærede Minister har erklæret, at den provisoriske Finantslov skal blive forelagt, saasnart 1ste Behandling af Finantsloven er sluttet, kan man virkelig ikke, som det ærede Medlem fra Stege (Vojen) gjorde, tale om, at det aldeles vil afhænge af Regeringen, naar Folkethinget kommer til at behandle den; thi den har allerede erklæret, at Folkethinget vil faae den til Behandling. Hvad angaar det egentlig omskridte Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket Formanden nedlagde en Protest, sagde den høitærede Minister, at han fuldt ud erkjendte Folkethingets Ret til i Henhold til Grundlovens § 44 at foreslaa og for sit Vedkommende vedtage Love, men han bemærkede kun i den Retning, at den Slags Love skulde vedtages af begge Thing. Det var jo Noget, som ogsaa var stadfæstet ved en tidligere lignende Leilighed, idet Hr. S. M. Hansen brugte en lignende Fremgangsmaade for at slaa en provisorisk Lov ihjel. Jeg begjærede iøvrigt Ordet, da det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgfreds (Alberti) talte. Han imødegik mine Udtalelser paa en saa rolig og, jeg kan nok sige, overbærende Maade, at jeg for mit Vedkommende ogsaa skal bestræbe mig for at svare i samme Tone. Han sagde, at dersom jeg kunde paavise noget Usandt eller Urigtigt i hans Fremstilling, skulde han tage det tilbage; og han erkjendte altsaa i det Hele taget Rigtigheden af den Paastand, jeg hævdede, at Begten og Betydningen af de stærke Angreb paa Regeringen afgang af,

hvorvidt de vare i Overensstemmelse med Sandheden og Virkeligheden. Han kom da først ind paa dette saakaldte December- eller Terminsmøde af Høires Vælgerforeningens Delegerede, og han spurgte mig da særlig, om jeg kunde paavise, at Noget af det, han i saa Henseende havde udtalt, var rigtigt. Jeg er nu ikke berettiget til i al Almindelighed at fremlægge det der Passerede for Offentligheden, men jeg tør dog nok anse mig for berettiget til at citere een eneste kort Udtalelse, der godtgjør, hvor ubesjoret hans Bemærkninger have været. Man paastaar, at Proprietær Wagen fra Slumstrupgaard — denne Slumstrupmand, som har spillet en saa skjæbnsvanger Rolle i Høires Politikk — havde dufferet Landstthinget, hvilken Politikk det skulde følge, og bragt Landstthinget i den Nødvendighed senere — hvad man bestylder det for — at fæste den provisoriske Finantslov. I saa Henseende skal jeg netop bevise, at det er aldeles positivt usandt; thi Landstthingsmand Carl Bloug udtalte som Svar paa disse Uttringer: „Jeg har nogen Berettigelse til at tale paa mine Kollegers Vegne i Landstthinget og vil da sige, at alle Landstthingets Medlemmer kunne have godt af at høre, hvorledes Stemningen i Landet er, men jeg maa bede om, at man vil overlade til os selv og vor egen Følelse af Pligt og Ansvar at handle, som vi finde det forsvaret; vi ere jo ikke bundne ved Andet end ved vor Overbevisning, og jeg for mit Vedkommende vil ikke gaa en Haarsbred enten frem eller tilbage fra den.“ En mere bestemt Tilbagevisning fra Landstthingets Side af, at dette paa nogen Maade skulde være bundet og paavirket deraf, kan ikke forlanges. Det var det ene Punkt. Det ærede Medlem for Sorø nævnedes dernæst ogsaa en anden Ting, idet han spurgte mig, om jeg kunde paavise, at Visnepolitiken havde været kjendt før dette Ministerium. Jeg vil dertil svare, at under det Holsteinske Ministerium havde man Visnepolitikk i en saa storlaaet Stikelse som nogenstunde. Da Flertallet den Gang indbragte hele sin store Række af Forslag og efter at have indbragt dem slog dem ihjel med en motiveret Dagsorden, var dette Visnepolitikk i en saa kras, jeg kan sige i en saa brutal Form, som man kunde tænke sig. Det var Love, der vare udarbejdede af Flertallet selv, og Flertallet kunde da ikke sige, at det havde forkastet dem paa Grund af deres særlige Indhold. Det var altsaa en Proklamering af Visnepolitiken. Den ærede Rigsdagsmand sagde dernæst, at Ministeriet Esstrup havde kastet en mørk Slagstygge mellem Kongen og Folket som ingenstunde før. Ja det er jo meget vanskeligt at afgjøre for